

## **Iată Omul!**

În timp ce desfăceau cătușele de la mâinile criminalului și răzvrătorului, Acela, pe care judecătorul suprem al țării tocmai L-a declarat în judecata solemnă ca fiind »nevinovat«, este dat în mâinile brutale ale ajutorilor de călăi, pentru ca ei să-L trateze în modul brutal obișnuit. »Atunci deci Pilat L-a luat pe Isus și L-a biciuit« (Ioan 19,1). Pana evanghelistului călăuzită de Duhul Sfânt se preocupă să ne facă cunoscut tratamentul inuman și umilitor mai mult decât faptele obișnuite. »Plugarii au arat pe spatele Meu, au tras brazdele lor lungi« (Psalm 129,3).<sup>1</sup> – Faptul că Domnul Isus, când anunță suferințele Sale, amintește categoric biciuirea (Luca 18,33) este o dovadă în plus pentru noi (în cazul că noi mai avem nevoie de astfel de dovezi), că aici este vorba de o pedeapsă deosebită a umilirii Sale și a suferințelor Sale.

Dar cu aceasta nu este totul. După ce Domnul, afară, pe locul judecății, a devenit obiectul instinctelor josnice ale poporului Său, înăuntru, în curte, Îl aștepta o nouă batjocură și o nouă brutalizare din partea ostașilor păgâni (Marcu 15,16). »Atunci ostașii guvernatorului, luând pe Isus cu ei în pretoriu, au adunat în jurul Lui toată ceata« (Matei 27,27). – De ce este omul în stare! El este într-o luptă permanentă unul împotriva altuia, și deseori se pare că cel mai plăcut pentru el este să pricinuiască durere celuilalt, ca și cum totdeauna ar urmări numai să se satisfacă și să se distreze pe seama altuia. »Lucrările lor sunt lucrări ale nelegiurii și fapta violenței este în mâinile lor. Picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat. ... și-au sucit cărările. Oricine umblă pe ele nu cunoaște pace.« (Isaia 59,6-8).

Și Fiul lui Dumnezeu a avut parte de aceasta, când »a mers pe cărarea omului«; căci ei nu au știut să facă diferența între El și semenii lor, asupra cărora erau obișnuiți în astfel de momente să se dezlănțuie într-un mod așa de îndrăzneț, lipsit de milă. »Dezbrăcându-L de haina Lui«, așa cum au făcut și mai înainte, »L-au îmbrăcat cu o mantie stacojie« (Matei 27,28.29), și la îmbrăcămintea împărătească se adaugă cununa de spini și trestia ca sceptru. După aceea îngenunchează în chip ipocrit și Îl omagiază spre batjocură cu cuvintele: »Salutare, Împăratul iudeilor!« (Ioan 19,3). Nici »loviturile pe obraz« n-au lipsit. Maltratarea brutală din timpul nopții se repetă; ostașii păgâni nu sunt inferiori marilor preoți și slujitorilor lor, fără să fie conștienți, după cum se pare, cât de josnică și lașă era fapta lor față de Unul care nu numai era lipsit de apărare, ci care de bună voie a renunțat la orice împotrivire din partea Lui.

Căci: nu a ridicat El mâna apărându-Se? Nu a rostit El un cuvânt de putere? Nu era El acum timpul ca să aducă »mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri« împotriva »întregii cete«? El, Cel care la începutul acestui drum a dat dovada, că un singur cuvânt rostit de gura Lui era suficient să arunce la pământ supraputerea dușmanilor Săi. „El a suportat”, așa cum a spus cineva, „mai bine totul, fără facilități, decât să fie neascultător de Tatăl Său.” »S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce« (Filipeni 2,8). Răbdarea Sa și-a făcut »lucrarea desăvârșită« (Iacov 1,4); și așa cum El a devenit »Inițiatorul credinței« tot așa El a devenit și »Desăvârșitorul« ei, care, »pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea« (Evrei 12,2). Nimic mai neînsemnat decât lemnul blestemului a fost ținta; dar chiar pe drumul într-acolo Domnul a mers din treaptă în treaptă mai mult pe drumul smereniei, fie că ne gândim la suferințele trupești, ori la suferințele sufletești. – Știm

---

<sup>1</sup> La curelele biciului erau bucăți de plumb sau chiar cârlige ca de undiță; deseori urmarea biciuirii era leșinul sau moartea. – Se spune, în legătură cu răstignirea, că avea loc numai în cazuri deosebit de grave de infracțiune.

pentru cine a făcut aceasta, și simțim profund incapacitatea noastră să ne așezăm în aceste lucruri, așa cum El le-a trăit.

Chiar și sufletul deținătorului puterii, un păgân, era convins de nevinovăția Deținutului său, dar, așa cum am văzut, fără putere ca să urmeze acestei cunoașteri, nu-și putea alunga impresia profundă creată la privirea Domnului, care cu toată durerea Sa corporală a fost neînfrânt și cu toată smerirea Sa era suveran. El a privit tot ce a avut loc, a permis să aibă loc toate acestea; dar acum se întoarce și iese din casă. – Nu i s-a arătat aici o nouă posibilitate de ieșire, nu s-ar da poporul mulțumit? - »Și Pilat a ieșit din nou afară și le-a spus: „Iată, vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El”. Isus deci a ieșit afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.« (Ioan 19,4-5).

»Vi-L aduc afară ...« - »Isus deci a ieșit afară ...« - Înțelegem noi vorbirea sublimă a Cuvântului inspirat? - Ar fi putut cineva dintre noi – într-o astfel de stare – să facă aceasta, ar fi făcut-o cineva dintre noi de bună voie? Amărăciunea chinurii, de care tocmai am avut parte, nu ne-ar fi apăsât mai degrabă la pământ? Nu ne-am fi străduit noi cu restul puterii pe cale de dispariție, pe care o mai aveam, să nu apărem înaintea mulțimii într-o stare așa de umiltoare? Dar Domnul nu a făcut așa. El »a ieșit afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.«

Și așa Îl prezintă Pilat poporului, spunând:

» Iată Omul!« (Ioan 19,5)

Am ajuns la una din cele mai impresionante scene cu adevărat, în aceste momente, ale celei mai bogate istorisirii a suferințelor Domnului nostru. Iată Omul! – Iubite cititor, ai stat tu vreodată în liniște înaintea priveliștii acesteia? Era un Om, care sta acolo, dar nu era unul ca tine și ca mine. – Râuri de sânge al jertfelor au acoperit pământul, de când păcatul l-a adus sub blestem, dar »imaginile și umbrele« nu au înlăturat acest blestem, nu au schimbat câtuși de puțin starea omului decăzut de la Dumnezeu și nu puteau »îndepărta« nici măcar un singur păcat. »Este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele« (Evrei 10,1-4) și cel sincer simțea aceasta: jertfele îi aminteau mereu numai de ceea ce el a făcut și ce era el înaintea lui Dumnezeu. Nici un drum nu-l readucea în paradisul apărut de »flacăra sabiei strălucitoare«, care apoi a dispărut de pe pământ, nici un pod nu făcea legătura peste prăpastia dintre Dumnezeu și om, nu era nici o posibilitate, care să refacă legătura pierdută. Cu alte cuvinte: starea omului era lipsită de speranță, ajutorul putea veni numai din afară. În acest context găsim cuvântul: »Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule« (Evrei 10,7), aceasta înseamnă, ca să facă lucrarea răscumpărării desăvârșite, veșnice. Astfel El a fost »în toate asemenea fraților Săi« și a fost »părtaș sângelui și cărnii« (Evrei 2,10-18); »S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor« (Filipeni 2,7), da, »în asemănarea cu carnea păcatului« (Romani 8,3).

O, cin' destul Ți-a mulțumit  
Că-aici jos, din mărire,  
Cu chip de rob Tu ai venit,  
Dezvăluind iubire!

Dar a mai existat încă o smerire, în care El a coborât, după ce a venit pe acest pământ: mă refer la smerirea Lui până la moarte. – Căci ce primire a avut El la aceia, pentru a căror mântuire El a venit? Știm, căci L-am însoțit pe drumul Lui până aici, unde Îl vedem ca Acela

care Își revarsă înlăuntrul Său înaintea lui Dumnezeu prin cuvintele impresionante: »Tu cunoști ocară Mea și rușinea Mea și disprețul Meu: toți adversarii Mei sunt înaintea Ta. Ocară Mi-a frânt inima și sunt copleșit.« (Psalm 69,19-20).

Iată Omul! – Despre acest Om s-a spus cu privire la popoarele pământului: »Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.« (Psalm 2,9) Dar ce ținea El aici în mâna Sa? O trestie slabă, nici măcar potrivită pentru a Se rezema în ea, ca să-L bată pe cap cu ea. (Ezechiel 29,6-7) – Când El, la sfârșitul necazului, va veni a doua oară pe pământ, El va fi îmbrăcat cu »măreție și putere« (Psalm 93,1), »măreție și splendoare« (Psalm 45,3), și pe hainele Lui va purta scris un nume: »Împărat al împăraților și Domn al domnilor« (Apocalipsa 19,16). Dar care era acum haina Lui? Mantaua murdărită a unui soldat reprezenta spre batjocură purpura, gloria Împăratului lui Israel a rămas ascunsă sub suferințele de nespus.<sup>2</sup> Cândva, când lumea Îl va vedea iarăși, pe capul Lui vor fi »multe diademe« (Apocalipsa 19,12), da, »o coroană de aur curat« (Psalm 21,3). Aici însă, așa cum știm, coroana Sa era dintr-un material, care era dovada vizibilă a blestemului venit asupra pământului (Geneza 3,18) și ni se amintește cuvântul: »făcându-Se blestem pentru noi« (Galateni 3,13). – Cândva din gura Lui va ieși »o sabie ascuțită cu două tășuri« (Apocalipsa 19,15), aici însă El a rămas mut; cândva fața Lui va fi »ca soarele care strălucește în puterea Lui« (Apocalipsa 1,16), aici însă fața Lui a trebuit să producă oroare tuturor acelorora ale căror simțăminte nu muriseră: »atât de desfigurată Îi era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor« (Isaia 52,14). Da, iată Omul -: »Om al dureri și obișnuit cu suferința și ca unul de care îți ascunzi fața« - »disprețuit« și »neprețuit«! (Isaia 53,3)

Cu răni și spini pe frunte,  
Tu, Doamne-ai suferit  
Dureri nespus de crunte  
Și-ai fost batjocorit.  
Cu ce-ai greșit, Tu, Doamne,  
Cu ce-ai fost vinovat,  
De ai răbdat Tu crucea  
Și moartea ai gustat?

Ce răspuns primește Pilat? »Când l-au văzut deci preoții de seamă și slujitorii, au strigat, spunând: „Răstignește-L! Răstignește-L!« (Ioan 19,6) Iarăși sunt căpeteniile lui Israel și complicii lor, care înăbușe orice mișcare a poporului. Însă Domnul a simțit toate acestea cu simțământ desăvârșit; și aici s-au împlinit cuvintele deseori citate ale Psalmului: »Am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit nici unul.« (Psalm 69,20)

---

<sup>2</sup> În evanghelia după Matei 27,28 citim, tradus exact, despre o mantie (a unui soldat) stacojie; în evanghelia după Marcu și după Ioan se spune „purpură”. Stacojiu este culoarea sângelui, purpura este semnul demnității împărătești.